

GIDS NAAR NERGENS

RUBEN SINNAEVE

In samenwerking met:

Uitgeverij StoryLand / MaryDes Designs Ltd

p.a. Nijverheidsstraat 70

2160 Wommelgem

België

www.storyland.be

info@storyland.be

ISBN: 978-1-9162685-2-4

NUR: 284

Copyright: © 2020 Ruben Sinnaeve / Uitgeverij StoryLand / MaryDes Designs Ltd

Omslag en vormgeving: MaryDes Designs Ltd

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, opgeslagen worden in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever en de auteur.

GIDS NAAR NERGENS

Ruben Sinnaeve

HOOFDSTUK 1

VERBODEN TOEGANG

Lieze wachtte even tot haar hartslag weer stil werd en probeerde rustig te ademen. Ze had niet veel pijn, maar haar val was onverwacht geweest en had haar flink doen schrikken. De bloedende schrammen zagen er erger uit dan ze voelden. Ze maakte voorzichtig het sjaaltje en haar haar los van de stekkers van de braamstruik. Ze plukte de doornen uit haar haar. Het meisje was gestruikeld en blijven steken in een grote braamstruik, dat kan gebeuren als je in het verboden deel van het bos rondwandelt.

Een idee van hoe ze eruitzag op dat moment, van boven naar beneden: haar paars-en-blauwe sjaaltje hield haar lichtblond haar uit haar gezicht. Redelijk kort haar, maar ook niet super kort. Net te kort om in een goede staart te doen, zodat het uit haar gezicht zou blijven.

Haar ogen dwaalden dromerig rond, maar keken ook wel alert naar elk detail van het bos. Ze droeg een paars T-shirt, dat mooi kleurde bij haar sjaaltje, en een grijze short en bretellen. Ze droeg rode laarzen. Veel mensen dachten dat laarzen onhandig waren, maar deze pasten Lieze perfect: ze zakten nooit af.

Haar benen zaten vol schrammen van al de braam-struiken. Dat vond ze niet erg. Als ze dat wel erg zou vinden, dan zou ze

hier ook niet komen. Het bos had namelijk twee delen. Een deel waar je wel mocht komen, om te wandelen en spelen enzovoort, en al de rest. Het verboden deel.

Ze kroop bovenop een omgevallen boom en klauterde boven die stomme stekkerplanten. Omgevallen bomen waren de gemakkelijkste manier om beekjes, grachten en doornstruiken over te steken. Lieze ging op een boomstam zitten. Ze woonde dicht bij het bos, aan een drukke straat. Het huis had daardoor een luide en een stille kant. De kant van het bos was natuurlijk de stille kant.

Lieze stond alweer recht en probeerde zich door kreupelhout voort te bewegen. Nog een schram bij de verzameling, toen een rotte tak afbrak en haar voet wegschoot. Als ze alleen wilde zijn, dan ging ze naar het bos. Maar het wandelbos vond ze niet leuk. Er zijn overal mensen met honden, spelende kinderen die lawaai maken, fietsers met luide bellen. Soms had ze er genoeg van. Dan kwam ze naar het wilde deel van het bos. Wild, maar rustig. Haar moeder vroeg zich vaak af hoe Lieze zo veel schrammen kon verzamelen op één dag.

Met behulp van een omgevallen boom beklom ze een steile helling. Haar handen en voeten gingen van tak naar tak. Boven vond ze een pad. Een oud pad, waar al lang niemand meer op had gelopen. Lieze stond op de platte stenen. Al die keren dat ze het wilde bos had verkend, had ze die nooit eerder gezien. Aan de linkerkant verdween dit pad. Daar was het begroeid met struiken, bomen en takken en kon je het pad niet meer zien. Maar naar rechts kon Lieze de stenen volgen. Er groeiden bomen tussen de stenen van het pad. Dan moest het pad dus

ouder zijn dan de bomen. Het mysterieuze pad kronkelde dieper het bos in. Het ging soms als een trapje omhoog. Ze volgde het pad verder, maar het werd soms onduidelijk doordat er planten over groeiden. Er verscheen ook mist, wat Lieze vreemd vond op zo'n warme en zonnige dag. De mist werd dikker en het pad moeilijker.

Ze stopte. Voor haar voeten zag ze bijna het pad niet meer. Door de mist kon ze niet verder kijken dan een paar bomen. Het was geen warme dag meer. Als ze niet beter wist, dan zou ze zeggen dat het een mistige avond was. Maar het was een hete middag. Verderop was de mist dunner.

Het padje kwam uit op een oude kapel. Een klein torentje, niet groter dan een grote wc. Het dak was allang ingestort en de muren zagen er brokkelig uit. Een oude, mysterieuze ruïne, middenin een wild bos.

Lieze wilde dat natuurlijk van dichterbij zien. Ze ging voorzichtig naar binnen. Ze had nog voorzichtiger moeten zijn. De vloer zakte bijna meteen door en ze stommelde een gat in. Een gil later viel Lieze in het donker. Ze leek heel traag te vallen. Het was niet diep, maar toch duurde het lang voor ze de grond raakte. Ze kreeg een koude rilling terwijl ze viel. Heel even was ze ergens anders, niet aan het vallen. De lucht was frisser, het licht was anders. Het duurde minder dan een seconde, maar Lieze herinnerde zich het gevoel dat ze leefde. Een combinatie van angst en opwindings.

Toen trof ze de grond. Ze had geen pijn, maar de val had zeker ook geen deugd gedaan. Boven haar zat er een gat in de grond, waar een beetje licht doorkwam. Lieze veegde het stof

uit haar ogen. Als ze kon spreken, dan zou ze droogjes ‘Au’ gekreund hebben.

Ze kroop een beetje opzij, en merkte dat ze op een klein boekje zat. Ze raapte het van de grond en wilde erin kijken, maar het was te donker. Lieze kroop uit het gat. Ze had nog steeds het boekje vast. Ze wreef het stof van de kaft. Er stond geen titel op. Gewoon een versleten kaft. Ze bladerde in het versleten boekje en zag er van alles in: notities, schetsen, tekeningen, aantekeningen, bloedvlekken, gedichten, kaarten... Soms heel scherp en duidelijk, soms vervaagd en onleesbaar. In potlood, pen, balpen, zelfs met kooltjes geschreven. Er waren pagina's uitgescheurd en bladen bijgestoken. Lieze bladerde naar het begin. Er stond met scherpe letters geschreven:

Gids naar Nergens, Dagboek van de verdwaalde

Op de tweede pagina stond ook iets, in dezelfde inkt en hetzelfde geschrift:

Overleef. Wat dan ook. Ga altijd verder. Nooit terug. De enige weg terug is verder.

Er waren veel dingen vreemd aan het boek. Het zag eruit als een notitieboekje, met lijntjes om op te schrijven. Maar oud en versleten. De mist was verdwenen. Zonnestrallen schenen door de takken van het bos. Lieze ging zitten op een ingestort

muurtje van de ruïne en bladerde verder door het boek. Vreemd aan het boek was ook dat het in Liezes handschrift geschreven was. Of dat van iemand die op precies dezelfde manier schreef. Er stond geen naam in, geen datum, geen nuttige dingen voor zover Lieze kon lezen.

*Ik moet van dit eiland af...
De tunnel onder het graf van Setihi...
De steen kan praten...*

Ze kon niet veel lezen van de vervaagde en bevlekte letters. En wat ze wel kon lezen, begreep ze niet. Net toen ze dacht dat het niet vreemder kon, vond Lieze toch een naam. Haar eigen naam.'

Mijn naam is Lieze

Er waren nog meer vreemde dingen aan dit boek. Er waren pagina's uitgescheurd. En er waren veel tekeningen, kaarten met pijltjes, gangen. Schema's van een soort doolhof.

Lieze nam het boek met zich mee naar huis. Onderweg bleef ze steeds denken aan het gevoel dat ze had gehad toen ze in het gat viel. Ze bleef dat gevoel vasthouden alsof ze bang was dat ze het anders zou vergeten, zoals een droom. Ze had honger. Wat zou haar mama klaarmaken?

Het was donker in de kamer. Het enige licht kwam van de bureaulamp. Lieze moest al in bed zitten, maar ze bleef op om in het boek te lezen. Het was een dagboek, maar chaotischer.

Hoe meer Lieze erin las, hoe beter ze begreep waar het over ging. Het ging over overleven. Maar de vreemde symbolen en kaarten, die begreep ze niet. En de zinnen... Lieze snapte bijna elke zin die ze las, omdat het geschreven was zoals ze het zelf zou zeggen.

Ik kan niet op dit eiland blijven. Ik moet in deze grot blijven, maar er is hier geen eten. Ik moet eten halen, maar het is te gevaarlijk buiten. En het stopt maar niet met regenen. Het is koud. Mijn wonde doet pijn en ik heb honger. Ik moet van dit eiland af.

Lieze deed de volgende ochtend haar kleren aan, zoals elke ochtend van elke dag. Haar paarse T-shirt, haar grijze short, haar bretellen en natuurlijk haar blauw-paarse sjaaltje. Toch was deze ochtend anders dan de ochtenden van de andere dagen. Lieze was niet suf, maar snel wakker, ook al was ze lang opgebleven. Het mysterie van het boek spookte nog steeds in haar hoofd. Het was iets aan de manier waarop de zon scheen door de vensters die ze gisteren was vergeten te sluiten. De kriebelende wondjes in haar huid van het bos gisteren die aan het genezen waren. Ze ging naar de keuken, ze had honger. Haar mama was er niet. Ze nam een kom, melk uit de frigo, een lepel, en de gesuikerde ontbijtgranen. Die waren bijna op. Dat vond ze vreemd, maar ze wist niet waarom. Er was iets aan deze dag, anders dan gewoonlijk. Het was te stil.

Lieze was de stilte gewoon, ze woonde alleen met haar mama, en zelf kon ze niet praten. Maar waar was ze?

En plots schoot het haar te binnen wat ze nog vreemd vond. De ontbijtgranen. Gisteren was de zak nog vol geweest. Nu had ze het laatste restje in haar kom gegoten. Ze at het op. Waar zou haar mama zijn? Was de zon een beetje feller dan gewoonlijk? Waren de bladeren aan de bomen verkleurd? De vogels stiller?

Toen een vrachtwagen het huis voorbijreed, rommelde het gebouw een klein beetje meer dan gewoonlijk. Lieze kreeg het gevoel alsof ze een heel klein beetje misselijk werd. Het gevoel dat je krijgt als je bijna van de trap valt. Op het moment dat je beseft dat er iets mis is, dat er geen trede onder je voet is. Zo voelde Lieze zich ook: er was iets niet in de haak. Haar ontbijtgranen smaakten een beetje zoeter, het kussen onder haar stoel was harder. Het gevoel maakte plaats voor honger. Ze wist dat er nog een doos ontbijtgranen in de kast in de garage stond. Tijd om die kast te gaan plunderen, besloot Lieze. Ze zocht naar de doos en vond die eerst niet. Tot ze deze ergens anders zag staan. Stond die op een andere plek dan gewoonlijk? Ze nam haar buit gewoon mee terug naar de keuken en prutste het hongerig open. Ze goot het gretig uit. Een briefje viel op haar eten. Precies erbovenop, niet begraven door ontbijtgranen. Op het briefje las Lieze:

‘Ga naar Nergens. Neem de fiets. B.’

Iets gaf Lieze kriebels in haar rug. Waarom zat dat briefje daar? Kon het te maken hebben met het boek, de Gids naar Nergens? Waar was haar moeder? Het was vast niets. Ze had

misschien niet zoveel fantasie als de andere kinderen, maar ze verbeelde het zich maar. Maar wat was dat briefje?

Lieze kreeg het idee om te gaan fietsen, zoals op het briefje stond. Dat deed ze zo vaak op dagen zoals deze, waarop de zon straalde. En als ze terugkwam, zou haar mama hier zijn, en alles weer normaal. Ze nam een klein rugzakje en stopte er een brooddoos vol boterhammen en een volle drinkfles in. En het boek. Toen ging ze naar buiten en nam ze haar fiets. Wat nu? Waar moest ze heen? Nergens. Ze moest nergens heen. Dus vertrok ze maar.

Aan één kant van de weg waren er grote, open velden. Aan de andere kant was het bos. Ze zag een kleine straat die de velden op ging. Ze besloot om de smalle straat te volgen. Nu fietste ze tussen de velden. Dat was haar idee: ze zou overal de minst opvallende, kleine wegen zoeken. Ze voelde zich nu al een beetje nergens, met rondom haar alleen maar droge, open velden. Maar op het einde van die weg kwam ze weer op een grote straat. Die volgde ze. Het was een drukke straat met veel auto's. Lieze zocht naar een klein straatje, of een speelplein, of iets anders. Ze zag een brug voor zich. Er was een kanaal. En ze zag dat aan twee kanten van het kanaal een weg lag. Een rustig, oud jaagpad. Precies wat Lieze zocht. Ze fietste op de weg met het kanaal links van haar en een bos aan de andere kant. Zo fietste ze lange tijd door, steeds het kanaal volgend. Hoe verder ze kwam, hoe ouder en meer versleten de weg werd, het zat vol barsten en putten. Ze kwam niemand tegen. Het meisje met de rode laarzen en paars sjaaltje in haar haar fietste helemaal alleen op de oude weg langs het kanaal.

Soms gleed er een boot voorbij op het water. Grote boten vol grondstoffen. Een keer stond er een bankje aan de kant van de weg, waar Lieze op ging zitten om haar boterhammen te eten, nog veel te vroeg.

Het was een fijne en rustige fietstocht in de warme zon, zonder wind. Maar Lieze had nog niet het Nergens- gevoel. Wel een beetje, maar niet zoals in de ruïne. Ze fietste door zonder einde. Ze wist dat ze al ver gekomen was, maar de dag bleef verder gaan. Ze voelde dat ze dichterbij Nergens kwam. Er was een straat naar grote, oude gebouwen, dat moesten fabrieken geweest zijn. Er was een oude, roestige poort met een bord dat zei: 'VERBODEN TOEGANG'. Dat was precies waar Lieze naar zocht. Ze legde haar fiets in het gras en kroop door een gat in het hek.

Er waren twee grote, oude fabrieksgebouwen met tussen de gebouwen een betonnen plein. Er groeide overal onkruid, zelfs op het betonnen plein, waar de plantjes door barsten groeiden. Het was hier extra warm. Ze begon nog meer te zweten en dronk wat extra water. Het was moeilijk om te zeggen wat voor fabriek dit vroeger geweest was. Er stonden drie oude auto's naast elkaar te roesten. Lieze trok de deur van een van de auto's open. Het brak zomaar los. Ze ging achter het stuur zitten. Ze rommelde ook in de andere auto's, en besloot om verder rond te kijken.

Achter een van de gebouwen lag er een grote berg rommel. Voordat ze binnen zou gaan in de verlaten fabrieken, wilde ze in die berg roestige rommel kijken. Er lag een oude brommer, stukken van oude auto's en nog meer spul zoals buizen, platen

en balken en andere onherkenbare onderdelen. Lieze vond een oude kauwgomautomaat. Een machine waar je, zo te zien, 5 frank in stak en een kauwgombal kreeg. Er zat helaas niets meer in, munten noch kauwgomballen. Het was niet mogelijk te zeggen wat er ooit in de fabriek gemaakt werd. Waarschijnlijk werd het door verschillende bedrijven gebruikt doorheen de tijd. Daarom zouden er zoveel verschillende soorten rommel achterblijven, terwijl de berg altijd maar groter werd. Er was een grote stapel kapot geroeste tonnen, en ernaast een berg stalen staven voor gewapend beton. En daarnaast weer een berg met allerlei spul. Lieze vond plaatjes met letters en cijfers, zoals bij nummerplaten, ook verroest maar nog leesbaar. Ze zocht de letters van haar naam en stak ze in haar rugzak. Op de grond legde ze de letters neer.

L-I-E-Z-E B-L-A-I-S-E W-A-S H-J-E-R.

Lieze Blaise wist ook wel dat het ‘hier’ is en niet ‘hjer’, maar ze vond geen derde ‘I’. Ze liet haar rugzak daar even liggen. Ze vond wel een oude broodrooster in de berg schroot. Ze nam een zware pijp en sloeg de broodrooster kapot. Niet veel speciaals te zien vanbinnen.

Ze nam nog een slok water uit de drinkfles. Het was de laatste slok. Lieze wist dat ze terug naar huis zou moeten gaan, anders zou ze te veel dorst krijgen, maar het was hier te interessant om nu al weg te moeten.

Verder zoekend vond het meisje nog een brandblusser, iets wat misschien ooit een frigo was geweest en de achterste helft

van een fiets. Enkele onbekende keukenapparaten, een hele berg met alleen maar ovens en nog een oude leren bureaustoel die ze uit een berg schroot wist te vissen. De wieltjes en het leer waren wel helemaal kapot, maar ze kon er nog prima in gaan zitten om even uit te rusten.

Lieze had de hele berg rommel bekeken, maar ze was nog niet binnen geweest in de gebouwen. Ze ging naar de deur, die open stond. Een ketting met een kapot hangslot lag eronder. De oude fabriek was stoffig en vuil. Op de grond lagen lege blikjes en flessen, de muren stonden vol graffiti. Het gebouw zag er niet meer helemaal veilig uit, want en er zaten gaten in het dak waar het zonlicht door scheen. De hele fabriek was leeg, behalve waardeloze, geroeste stukken metaal. Lieze zag een soort machine, die twee meter hoog in de lucht hing. Een heel erg oude lift. Ze vond dat het er gevaarlijk uitzag. Onder de lift was er een gat in de grond. Er was een kelder. Ze wilde erop klimmen. Maar stel dat de lift plots zou instorten onder haar gewicht? Wie weet hoe diep het was? Ook al dacht ze aan al die gevaren, toch was ze in een roekeloze bui. Ze zou wel voorzichtig zijn. Ze zocht rond de fabriek naar iets om op te staan, zodat ze aan het platform kon. Er lag niet zo veel rommel binnen. Lieze dacht aan de roestige tonnen. Ze ging naar buiten, naar de stapel tonnen. Ze vond een redelijk lichte ton die ze naar binnen kon rollen. Het was lastig, en haar handen werden rood door het roestige staal. Bij het gat zette ze de ton recht. Nu kon ze erop kruipen en zich omhoog trekken aan het platform van de lift.

Eerst trok ze er eens stevig aan. Het voelde stabiel. Ze trok

zich omhoog. Daar zat ze dan, een moment later, bovenop het platform. Er was een knop. Lieze wist dat het niet meer zou werken, want dit gebouw zou geen elektriciteit meer krijgen, het was al lang verlaten. Ze drukte op de knop. Ze had niet verwacht om op dat moment gerommel te horen, en schrok toen het platform bewoog. Naar beneden, heel traag. Lieze vroeg zich af of ze ervan zou moeten springen, toen het ineens fris werd. En er was een nevel in de lucht verschenen. Het mechanische geklik had een echo die heel diep en veraf klonk. De lift ging onder de grond, en het werd donker. Het geklik stopte en met een bonk stond het platform weer stil. Het was donker. Lieze keek omhoog. Ze zag niets. Ze probeerde de muren rond zich te voelen, en voelde iets van hout. Een deur.

Lieze vond geen klink. Ze vond een schuifding en deed het open. De deur ging naar buiten open.